

Sygn. VPa 107/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk

SSR del. Marcin Wojciechowski (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa E. M.

przeciwko Miejskiemu Centrum (...) w B.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego Miejskiego Centrum (...) w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie IV Wydziału Pracy

z dnia 31 lipca 2015r. sygn. IV P 12/15

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanego Miejskiego Centrum (...) w B. na rzecz powódki E. M. kwotę 101,79 (sto jeden złotyich 79/100) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt V Pa 107/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 lutego 2015 roku, skierowanym przeciwko Miejskiemu Centrum (...) w B., powódka E. M., wносиła o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania w kwocie 20.027,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu podnosiła, że w dniu 26 stycznia 2015 roku otrzymała pismo zawierające oświadczenie Prezydenta Miasta B. o odwołaniu jej ze stanowiska Dyrektora Miejskiego Centrum (...) w B.. W ocenie powódki odwołanie nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa – przepisu art. 15 ustawy z dnia 25 października 1991 roku o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz.U. Nr 114, poz. 493 ze zm.), ponieważ pozwany nie dochował obowiązku konsultacji zamiaru odwołania z działającymi na terenie (...) związkami zawodowymi (...) oraz nie przeprowadził obligatoryjnej konsultacji ze stowarzyszeniami zawodowymi i twórczymi działającymi na terenie regionu.

Nadto powódka podnosiła, że pozwany nie wskazał przyczyny odwołania, co wyklucza ocenę jego zasadności pod kątem art. 15 ust. 6 powołanej ustawy.

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 marca 2015 roku pozwane Miejskie Centrum (...) w B., reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zakwestionowało argumentację przytoczoną w pozwie ponieważ, w. jego ocenie, nie znajduje ona uzasadnienia w świetle brzmienia art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 roku o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 207, poz. 1230), który normuje sytuację dyrektorów instytucji kultury powołanych na czas nieokreślony przed datą wejścia w życie nowelizacji.

W ocenie pozwanego tacy dyrektorzy pozostają na zajmowanych stanowiskach nie dłużej niż 3 lata od dnia wejścia w życie tej ustawy. W terminie 3 lat od wejścia w życie ustawy organizatorzy mogą powołać te osoby na stanowiska dyrektorów na czas określony, a niepowołanie, jest równoznaczne z odwołaniem dyrektora z upływem trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy. Powódka została powołana na stanowisko Dyrektora (...) na czas nieokreślony, co oznacza, zdaniem pozwanego, wygaśnięcie stosunku pracy z mocy prawa z dniem 31 grudnia 2014 roku.

W tej sytuacji nie ma zastosowania przepis art. 8 ust. 6 ustawy nowelizującej odnoszący się do dyrektorów bibliotek, domów oraz ośrodków kultury, ponieważ (...) w B. jest „centrum kultury”, a nie „domem”, czy „ośrodkiem kultury”. Pozwany wskazał, że taki wniosek należy także wyprowadzić z klasyfikacji budżetowej Miasta B..

Podnosił także, iż bezzasadny jest zarzut braku konsultacji zamiaru odwołania ze związkami zawodowymi oraz stowarzyszeniami zawodowymi i twórczymi, ponieważ taki obowiązek dotyczy jedynie stosunków pracy nawiązanych po wejściu w życie ustawy nowelizującej.

W toku procesu pełnomocnicy stron podtrzymali swoje stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Belchatowie, IV Wydział Pracy, zasądził od pozwanego Miejskiego Centrum (...) w B. na rzecz powódki E. M. tytułem odszkodowania kwotę 20.027,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2015 roku do dnia zapłaty i nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.600,00 zł. W pozostałej części oddalił powództwo. Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Belchatowie kwotę 1.002,00 zł tytułem opłaty od pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił, że Zarządzeniem Nr (...) z dnia 22 lutego 2011 roku ówczesny Prezydent Miasta B. powołał powódkę E. M. na stanowisko Dyrektora Miejskiego Centrum (...) z dniem 1 kwietnia 2011 roku. Powołanie nastąpiło na czas nieokreślony. Powódka otrzymała akt powołania następnego dnia. Przed powołaniem, działając na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 roku, Prezydent Miasta B. zwrócił się do Komisji Zakładowej (...) przy Miejskim Centrum (...) w B. o wydanie opinii dotyczącej powołania powódki na stanowisko Dyrektora (...).

Zasady działania i forma organizacyjna Miejskiego Centrum (...) w B. zostały określone w statucie, stanowiącym załącznik do uchwały (...) Rady Miejskiej w B.. Organizatorem (...) jest Gmina M. B.. (...) jest wpisany do rejestru instytucji kultury prowadzonego przez organizatora i posiada osobowość prawną. Może działać na terenie kraju, a także poza granicami Polski. Celem działalności (...) jest przygotowanie i pozyskanie społeczności lokalnej do aktywnego uczestnictwa w kulturze oraz współtworzenia jej wartości. Do podstawowych jego zadań należy: edukacja kulturalna i wychowanie przez sztukę, rozpoznawanie, rozbudzanie i zaspokajanie potrzeb oraz zainteresowań kulturalnych, tworzenie warunków dla rozwoju amatorskiego ruchu artystycznego oraz zainteresowania wiedzą i sztuką, tworzenie warunków dla rozwoju folkloru, a także rękodzieła ludowego i artystycznego. Zadania te (...) realizuje poprzez różnorodne formy edukacji kulturalnej, indywidualnej aktywności i imprez kulturalnych. Nadzór nad (...) sprawuje Prezydent Miasta B.. Gospodarka finansowa instytucji jest prowadzona w oparciu o zasady określone w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz ustawie o rachunkowości. (...) kieruje dyrektor powołany przez Prezydenta Miasta.

Szczegółowe zasady funkcjonowania i wewnętrzną organizację Miejskiego Centrum (...) określa Regulamin Organizacyjny.

W okresie sprawowania przez powódkę funkcji dyrektora Miejskie Centrum (...) w B. współpracowało ze stowarzyszeniami zawodowymi i twórczymi. Były to: Stowarzyszenie Społeczno- (...) w B., Fundacja (...) (...)Stowarzyszenie osób represjonowanych w stanie wojennym z siedzibą w B..

W R. działa Miejski (...). Jego działalność reguluje statut nadany uchwałą Rady Miejskiej w R.. Jego organizacja, zadania, sposób działania i ustrój są tożsame z określonymi dla Miejskiego Centrum (...) w B..

Zarządzeniem Nr (...) z dnia 26 stycznia 2015 roku Prezydent Miasta B. odwołał powódkę E. M. ze stanowiska Dyrektora Miejskiego Centrum (...) w B. z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, które rozpoczęło swój bieg z dniem 1 lutego 2015 roku i trwało do 30 kwietnia 2015 roku. W okresie wypowiedzenia Prezydent Miasta polecił powódce wykorzystanie urlopu wypoczynkowego, a następnie zwolnił ją z obowiązku świadczenia pracy.

Odwołanie powódki ze stanowiska Dyrektora (...) nastąpiło bez zasięgnięcia opinii związku zawodowego działających w przy (...) oraz właściwych stowarzyszeń zawodowych i twórczych, z którymi (...) współpracowało.

Do końca zatrudnienia powódka otrzymywała pełne wynagrodzenie za pracę, które obejmowało także dodatek funkcyjny. Wynagrodzenie miesięczne E. M. stanowiło kwotę 6.675,90 zł brutto.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy oraz zeznań świadków powódki E. M.. Stan faktyczny jest w zasadzie bezsporny. Spór ma charakter prawny i dotyczy interpretacji przepisów.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazał, że tryb i zasady powołania i odwołania dyrektora instytucji kultury regulują przepis art. 15 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (t.j. Dz.U.2012.406 ze zm.). Według treści ust. 1 tego przepisu, obowiązującej w dacie powołania powódki na stanowisko Dyrektora (...), dyrektora instytucji kultury powołuje organizator na czas określony lub nie określony, po zasięgnięciu opinii właściwych związków zawodowych działających w tej instytucji kultury oraz stowarzyszeń zawodowych i twórczych. Odwołanie następuje w tym samym trybie.

Sąd Rejonowy podkreślił nadto, że w dniu 1 stycznia 2012 roku weszła w życie ustawa z dnia 31 sierpnia 2011 roku o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2011.207.1230), dalej zwana „ustawą nowelizującą”. Znowelizowaną powołaną ustawą przepis art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej stanowił, że dyrektora instytucji kultury powołuje organizator na czas określony, z zastrzeżeniem ust. 3, po zasięgnięciu opinii związków zawodowych działających w tej instytucji kultury oraz stowarzyszeń zawodowych i twórczych właściwych ze względu na rodzaj działalności prowadzonej przez instytucję. Odwołanie dyrektora następuje w tym samym trybie. Natomiast sytuację dyrektorów instytucji kultury powołanych na czas nieokreślony przed datą wejścia w życie nowelizacji ustawy o organizowaniu /./i prowadzeniu działalności kulturalnej reguluje przepis art. 8 ustawy nowelizującej, zgodnie z którym dyrektorzy samorządowych instytucji kultury (które nie stają się z dniem wejścia w życie ustawy instytucjami artystycznymi) powołani na te stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas nieokreślony pozostają na zajmowanych stanowiskach nie dłużej niż 3 lata od dnia wejścia w życie ustawy. W terminie trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy organizatorzy mogą powołać te osoby na stanowiska dyrektorów na czas określony od trzech do siedmiu lat, bez przeprowadzania konkursu. Niepowołanie na stanowisko dyrektora na czas określony jest równoznaczne z odwołaniem dyrektora z upływem trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy (tj. z dniem 31 grudnia 2014 roku).

Sąd Rejonowy podkreślił nadto, że powyższy przepis z mocy art. 8 ust. 6 powołanej ustawy nie znajduje zastosowania do dyrektorów bibliotek oraz domów i ośrodków kultury.

Za bezsporne w sprawie Sąd I instancji uznał fakt, iż powódka E. M. została powołana na stanowisko Dyrektora Miejskiego Centrum (...) w B. na czas nieokreślony od 1 kwietnia 2011 roku, a zatem przed wejściem w życie przepisów ustawy nowelizującej.

Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie powódki ze stanowiska Dyrektora (...) nastąpiło z naruszeniem przepisu art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Wskazał bowiem, że z treści tego przepisu wynika, że odwołanie dyrektora instytucji kultury, podobnie, jak jego powołanie, wymaga spełnienia przez organizatora obowiązku zasięgnięcia opinii związków zawodowych działającej w tej instytucji oraz stowarzyszeń zawodowych i twórczych właściwych ze względu na rodzaj prowadzonej działalności. Okoliczność, iż nowelizacja ograniczyła powołanie dyrektorów do stosunków na czas określony nie ma żadnego znaczenia dla trybu i sposobu odwołania dyrektorów i wygaszania stosunku powołania na czas nieokreślony. Analogiczną konstrukcję w tym zakresie zawierał art. 15 ust. 1 powołanej ustawy przed nowelizacją. Ustawodawca w przepisach przejściowych w żaden sposób nie ograniczył i nie wyłączył obowiązków konsultacyjnych organizatora na etapie odwołania dyrektorów bibliotek, domów i ośrodków kultury powołanych na czas nieokreślony przed datą wejścia w życie ustawy nowelizującej.

Za bezspornym w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji uznał również, brak dochowania przez organizatora obowiązku konsultacji, o którym mowa w art. 15 ust 1 powołanej ustawy.

Nadto, w ocenie Sądu Rejonowego, w niniejszej sprawie nie miały zastosowania przepis art. 8 ust. 3 i 4 ustawy nowelizującej, bowiem ust. 6 powołanego przepisu wyłącza jego stosowanie wobec dyrektorów bibliotek, domów oraz ośrodków kultury. W art. 2 i 4 ustawy ustawodawca jako przykładową formę organizacyjną działalności kulturalnej wskazuje „dom kultury”. W tym miejscu nie wskazuje innych form organizacyjnych, co oznacza, że katalog form prowadzenia działalności kulturalnej w rozumieniu tego przepisu jest otwarty. Z kolei pojęcie „ośrodek kultury” pojawia się w treści przepisu art. 7a ustawy. Sposób i cel użycia w ustawie tych pojęć odnoszących się do określania różnych form instytucji kultury wskazuje, że są one używane zamiennie. Przepisy prawa nie różnicują także sytuacji prawnej pracowników domów, centrów i ośrodków kultury. Istotne są zadania, jakie dana instytucja spełnia. Dyrektor centrum kultury jest objęty wyłączeniem z art. 8 ust. 6 ustawy nowelizującej, bowiem pojęcia „centrum”, „ośrodek”, czy „dom” kultury mogą być używane zamiennie i nie wynikają ze zróżnicowania instytucjonalnego. Taki wniosek został wyprowadzony przez Sąd I instancji po porównaniu statutów Miejskiego Centrum (...) w B. i Miejskiego (...) w R.. Analiza statutów wskazywała, że instytucje te posiadają identyczne cechy konstrukcyjne i niemal identyczne zakresy zadań, pomimo odmiennych nazw. Różnice w nazewnictwie wynikały z upodobań organizatora i miały podłoże w wyłącznie stylistyczne i wizerunkowe.

W ocenie Sądu I instancji nie miało także żadnego znaczenia klasyfikacja budżetowa Miasta B.. Klasyfikacja ta stanowiła systematykę środków publicznych oraz wydatków i rozchodów publicznych, a nie instytucji kultury.

Podczas procedowania Sąd Rejonowy wziął pod uwagę także, że Prezydent Miasta B. odwołała powódkę ze stanowiska Dyrektora (...) z dniem 26.01.2015 roku z zachowaniem 3- miesięcznego okresu wypowiedzenia, co wbrew stanowisku zaprezentowanemu w odpowiedzi na pozew przeczyło twierdzeniu, jakoby powódka nie była objęta wyłączeniem z art. 8 ust. 6 ustawy nowelizującej. Gdyby do powódki miał zastosowanie przepis art. 8 ust. 4 tej ustawy to, nie powołana na stanowisko dyrektora na czas określony po upływie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy, tj. z dniem 1 stycznia 2015 roku zostałaby odwołana z mocy samej ustawy. Tymczasem odwołanie nastąpiło z dniem 26 stycznia 2015 roku, a skutek jego określono na 30 kwietnia 2015 roku. Organizator uznał, że stosunek pracy powódki trwa pomimo upływu 3 lat od wejścia w życie nowelizacji. Ponadto w ocenie Sądu I instancji nie zaistniała żadna z przesłanek odwołania dyrektora, o której mowa w art. 15 ust. 6 ustawy o działalności kulturalnej. Przepis ten stanowi, że dyrektor instytucji kultury powołany na czas określony może być odwołany przed upływem tego okresu:

- 1) na własną prośbę;
- 2) z powodu choroby trwale uniemożliwiającej wykonywanie obowiązków;

3) z powodu naruszenia przepisów prawa w związku z zajmowanym stanowiskiem;

4) w przypadku odstąpienia od realizacji umowy, o której mowa w ust. 5;

5) w przypadku przekazania państwowej instytucji kultury w trybie art. 21a ust. 2-6.

Z tych też względów Sąd I instancji doszedł do przekonania, że organizator kultury miał obowiązek przed odwołaniem powódki ze stanowiska Dyrektora (...) zasięgnięcia opinii związków zawodowych działających przy (...) ((...)) oraz stowarzyszeń zawodowych i twórczych współpracujących z tą instytucją, tj. Stowarzyszenia Społeczno- (...) w B., Fundacji (...) (...), czy Stowarzyszenia osób represjonowanych w stanie wojennym z siedzibą w B.. Wobec nie dopełnienia przez niego tego obowiązku, Sąd Rejonowy uznał powyższe roszczenie za zasadne.

Sąd I instancji swoje rozważania oparł ponadto na przepisach art. 68-72 k.p., podkreślając, że na mocy przepisu art. 69 k.p. podstawą rozstrzygnięcia o roszczeniu są przepisy art. 45 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p.

Mając na względzie powyższe Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie w całości i zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 20.027,70 zł stanowiącej równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia (6.675,90 zł x 3).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając odsetki od daty doręczenia pozwu.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (t.j. Dz.U. 2014.1025 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1002,00 złote tytułem opłaty od pozwu.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd I instancji nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty nie przekraczającej jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki.

Apelacja z dnia 8 października 2015 r. pełnomocnik strony pozwanej zaskarżył powyższy wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U z 2012 r., Nr 406, poz. 406 z późn. zm.), przez błędną wykładnię i jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, że pozwany nie dochował obowiązku konsultacji, o którym mowa w art. 15 ust. 1 powołanej ustawy podczas, gdy pozwany nie miał obowiązku zasięgnięcia opinii właściwych związków zawodowych działających u niego oraz stowarzyszeń zawodowych i twórczych, sytuacji w której powódka została powołana na stanowisko Dyrektora Miejskiego Centrum (...) w B. na czas nieoznaczony i wobec braku szczególnych regulacji w zakresie trybu jej odwołania ze stanowiska Dyrektora Miejskiego Centrum (...) w B. w ustawie z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, zastosowanie powinien mieć art. 70 § 1 kodeksu pracy.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 70 § 1 kodeksu pracy, poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, że podstawą odwołania dyrektora ze stanowiska jest art. 15 ust. 1 ustawy w aktualnym brzmieniu, podczas gdy odwołanie powinno nastąpić wyłącznie na podstawie art. 70 § 1 kodeksu pracy;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art 233 § 1 i 2 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i uznanie,

iż organizator miał obowiązek konsultacji, o którym mowa w art.15 ust. 1 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej i że w przypadku odwołania dyrektora konieczne było zaistnienie przesłanki, o której mowa w art. 15 ust. 6 powołanej ustawy;

4. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. i art. 316 k.p.c. przez niedokonanie w sprawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, polegające na braku oceny i nieuwzględnieniu w stanie faktycznym sprawy istotnych faktów i dowodów - stanowiska Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w zakresie w jakim potwierdza że wobec braku szczególnych regulacji w zakresie trybu odwołania ze stanowiska Dyrektora Miejskiego Centrum (...) w B. w ustawie z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, zastosowanie powinny mieć przepisy rozdziału III, oddziału 1 kodeksu pracy, w tym art. 70 § 1 kodeksu pracy.

Wobec powyższego pełnomocnik strony pozwanej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz pozostawienie temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 marca 2016 r. pełnomocnik strony pozwanej popierał apelację, natomiast pełnomocnik powódki wnosil o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania za instancję odwoławczą zgodnie z zestawieniem, na które składają: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego przed Sądem II instancji w wysokości 60,00 zł oraz koszty dojazdu pełnomocnika powódki na rozprawę w wysokości 41,79 zł.

Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna.

Dokonując oceny podniesionych w apelacji zarzutów należy stwierdzić, iż nie mogły one znaleźć uznania Sądu Okręgowego.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniesie się do podniesionego zarzutu naruszenia prawa procesowego, bowiem w przypadku zaistnienia naruszeń norm wskazanych przez powoda i uznania, iż miały te naruszenia wpływ na treść orzeczenia zbędną jest ocena zarzutów dotyczących naruszenia norm prawa materialnego.

Oceniając zasadność zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podnieść przede wszystkim należy, że zarzut ten winien zostać w apelacji skonkretyzowany. Tymczasem apelujący ograniczył się do sformułowania powyższego zarzutu i nie wskazał, w czym upatruje błąd Sądu Rejonowego, to jest które dowody Sąd ten ocenił błędnie i dlaczego, które pominął, pomimo wniosku o ich dopuszczenie, czy też które winien dopuścić z urzędu i dlaczego. W świetle tego zarzutu należy podkreślić, że ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy zostały poczynione na podstawie całości materiału dowodowego zaprezentowanego przez strony.

Należy wskazać, iż Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 roku w sprawie [II URN 175/79](#)). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku w sprawie [IV CKN 1316/00](#)). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych

praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku w sprawie II CKN 817/00 i z dnia 16 grudnia 2005 roku w sprawie III CK 314/05).

Odnosząc powyższy wywód do oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd I Instancji należy wskazać, iż uznać, iż Sąd Rejonowy z zebranego materiału dowodowego wysnuł wnioski logicznie powiązane i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Pozwany w swojej skardze apelacyjnej nie wykazał jaką zasadę logicznego rozumowania naruszył Sąd Instancji, wskazał tylko na odmienne wnioski, które można w jego ocenie wysnuć z materiału dowodowego. Samo tylko stwierdzenie o wadliwości oceny materiału dowodowego nie mogło uchodzić za pozwalające na jej wzruszenie, gdyż konieczne było wykazanie, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, bowiem tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. W braku wykazania powyższego, subiektywne przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, nie mogło uchodzić za wystarczające – vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 grudnia 2014 roku w sprawie I ACa 1320/14.

Należy wskazać, iż wbrew stanowisku pozwanego Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach zawarł stanowisko zgodne argumentacją zawartą w piśmie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego załączonym do apelacji. Sąd I instancji prawidłowo wskazał, iż dopuszczalnym było odwołanie powódki z zajmowanego stanowiska jednakże po wyczerpaniu procedury zawartej w art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

W ocenie Sądu Okręgowego wykładnia art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej dokonana przez Sąd I instancji jest prawidłowa. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd Odwoławczy podziela pogląd, że w przedmiotowej sprawie procedurę odwołania powódki z zajmowanego stanowiska reguluje ww. art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Należy wskazać, iż art. 70 k.p. ma zastosowanie jedynie w takim zakresie w jakim szczegółowe normy kształtujące stosunek pracy z powołania nie regulują kwestii dotyczących powołania i odwołania z zajmowanego stanowiska. Art. 15 ust. 1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej jest normą szczególną w stosunku do normy art. 70 k.p. i w sposób wystarczający i jednoznaczny wskazuje na konieczność przeprowadzenia konsultacji związków zawodowych i stowarzyszeń zawodowych i twórczych w procesie powołania na stanowisko dyrektora instytucji kultury i odwołania z tegoż stanowiska. Pozwany tegoż obowiązku nie wykonał co skutkuje, iż przeprowadzony tryb odwołania powódki z zajmowanego stanowiska nie spełniał wymogów przewidzianych przez prawo, a tym samym prawidłowym jest uznanie przez Sąd Rejonowy odwołania powódki z zajmowanego stanowiska za niezgodne z prawem.

W ocenie Sądu Okręgowego za prawidłowy należało uznać wywód Sądu I Instancji dotyczącego zastosowania w niniejszej sprawie art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 roku o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2011.207.1230), nie znajduje zastosowania do dyrektorów bibliotek oraz domów i ośrodków kultury, a w szczególności przeprowadzoną analizę zakresu niezdefiniowanego w ustawie pojęcia ośrodek kultury i odniesienie tegoż pojęcia do pozwanego Miejskiego Centrum (...). Sąd Rejonowy w sposób logiczny, jasny i zupełny zbudował na potrzeby niniejszej sprawy definicję pojęcia ośrodek kultury i wykazał, iż pozwany mieści się w jego granicach.

Skutkuje to uznaniem zgłoszonych zarzutów za niezasadne, a tym samym należało uznać apelację pozwanego za niezasadną i podlegającą oddaleniu.